Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 352 989 van 15 september 2026**
**in de zaak RvV X**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.**

**DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 december 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2026 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2025 dient verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382).

Op 12 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die per aangetekend schrijven van 15 december 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
*BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF*
*Mijnheer*

*naam : H. (…)*
*voornaam : V. (…)*
*geboortedatum : (…).1967*
*geboorteplaats: L. (…) (Oblast)*
*nationaliteit : Oekraïne*

*Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:*

*Op 09.12.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:*

- *Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GM779794 – geldig van 20.10.2025 tot 20.10.2035)*
- *Uw Oekraïense identiteitskaart (N° 012431822 – geldig van 09.10.2025 tot 09.10.2025)*
- *Uw Oekraïense huwelijksakte (N° 490764 – afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Uw Oekraïens pensioensbewijs (N° 912711 – geldig van 31.07.2019 tot 30.04.2020)*

*In het kader van deze aanvraag legde u uw biometrisch paspoort (N° GM779794) voor. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in oktober 2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24.02.2022.*

*U verklaarde van uw geboorte tot 04.12.2025 in Oekraïne te hebben verbleven. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24.02.2022. Hierop legde u een medisch document voor d.d. 17.12.2021. Gezien de aard van dit document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werd dit document onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24.02.2022 te bewijzen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24.02.2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef.*

*U bood zich in het registratiecentrum aan met uw echtgenote. U legde uw huwelijksakte voor ter staving van uw verwantschap. De DVZ wijst er echter op dat deze persoon eveneens het deel uitmaakt van een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. U verklaarde eveneens dat uw vermeende meerderjarige zoon en vermeende meerderjarige dochter in België zouden verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Derhalve is er geen schending van de gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.*

*U verklaarde dat u herstellende patiënt bent van kanker, maar nog steeds medische opvolging nodig heeft. Voorts legde u verschillende medische documenten voor. Wij wijzen u er echter op dat dit u er niet van heeft weerhouden om te reizen. Indien u alsnog medische problemen zou ervaren, wijst DVZ erop dat ook personen in onwettig verblijf toegang hebben tot dringende medische zorgen. Bijgevolg vormt deze beslissing geen schending van artikel 3 EVRM.*

*Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.*

*Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.*
*(…)*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing is genomen na een onvolledig, partieel en innerlijk tegenstrijdig onderzoek van het dossier van verzoeker en schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.*

*1. Onzorgvuldige en onvolledige beoordeling van identiteits- en verblijfsdocumenten*

*De DVZ erkent dat verzoeker zowel zijn Oekraïense identiteitskaart als zijn internationaal paspoort heeft voorgelegd, maar besluit desondanks dat zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aannemelijk zou zijn.*

*Deze beoordeling is manifest onzorgvuldig en ontoereikend gemotiveerd.*

*Vooreerst dient te worden benadrukt dat ook het Oekraïense identiteitskaart van verzoeker in oktober 2025 werd afgeleverd, niet omdat het een eerste afgifte betrof, maar omdat het oorspronkelijke interne paspoort onbruikbaar was geworden ten gevolge van waterschade. Verzoeker was derhalve genoodzaakt een vernieuwing aan te vragen om nadien zijn nationaal biometrisch passpoort te kunnen aanvragen.*

*Bij deze vernieuwingsaanvraag werd opnieuw zijn woonadres in Oekraïne geregistreerd. Deze informatie maakt integraal deel uit van de administratieve aanvraag en bevestigt verzoekers feitelijk en duurzaam verblijf in Oekraïne.*

*De DVZ:*

- *laat volledig na rekening te houden met de reden van hernieuwing van het interne paspoort;*
- *negeert het feit dat de aanvraag expliciet verblijfsgegevens bevat;*
- *beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de datum van afgifte, zonder enige inhoudelijke beoordeling van de context of de gegevens die uit de documenten blijken.*

*Door deze elementen niet in aanmerking te nemen, voert de DVZ een onvolledig onderzoek en miskent zij de bewijswaarde van een officieel Oekraïens staatsdocument.*

*2. Onterechte reductie van het bewijs tot de afgiftedatum van het Oekraïens biometrisch paspoort*

*De DVZ baseert haar weigering hoofdzakelijk op het feit dat het Oekraïens biometrisch paspoort van verzoekster pas na 24 februari 2022 werd afgeleverd.*

*Deze redenering is juridisch onjuist en disproportioneel:*

- *de latere afgiftedatum van het Oekraïense biometrische internationaal paspoort doet geen afbreuk aan de feitelijke woonplaats van verzoekster vóór die datum;*
- *miljoenen Oekraïense staatsburgers beschikten vóór 2022 niet over een internationaal paspoort, zonder dat dit hun verblijf in Oekraïne in vraag stelde;*
- *het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 vereist geen bewijs in de vorm van internationale reisdocumenten.*

*De DVZ hanteert aldus een onredelijk en niet-wettelijk vereiste bewijsstandaard.*
*3. Onvolledige documentenlijst, interne tegenstrijdigheid en motiveringsgebrek*

*De bestreden beslissing is bovendien innerlijk tegenstrijdig en berust op een onvolledige en onzorgvuldige inventarisatie van de door verzoekster voorgelegde stukken.*

*In de officiële opsomming van de voorgelegde documenten vermeldt de DVZ uitsluitend:*

- *Oekraïens biometrisch paspoort; (N° GM779794 geldig van 20.10.2025 tot 20.10.2035)*
- *Oekraïense identiteitskaart;(N° 012431822 geldig van 09.10.2025 tot 09.10.2025)*
- *Oekraïense huwelijksakte;(N° 490764 afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Oekraïens pensioenbewijs (N° 912711 geldig van 31.07.2019 tot 30.04.2020)*

*In de officiële opsomming van de voorgelegde documenten vermeldt de DVZ onder meer een Oekraïense identiteitskaart, waarvan de geldigheidsduur wordt weergegeven als "geldig van 09.10.2025 tot 09.10.2025".*

*Deze vermelding is feitelijk onjuist. De Oekraïense identiteitskaart is in werkelijkheid geldig van 09.10.2025 tot 09.10.2035, wat overeenstemt met de gebruikelijke geldigheidsduur van tien jaar voor dit type document.*

*Deze kennelijke materiële fout is niet onschuldig:*

- *zij wekt ten onrechte de indruk dat het document slechts één dag geldig zou zijn;*
- *zij ondermijnt artificieel de bewijswaarde en geloofwaardigheid van een officieel staatsdocument;*
- *zij wijst op een gebrekkige lezing en verwerking van het dossier door de DVZ*

*Bovendien worden medische documenten in deze inventarisatie niet opgenomen.*

*Enkele paragrafen verder stelt de DVZ echter uitdrukkelijk dat verzoekster een medisch document van 17 december 2021 heeft voorgelegd, dat volgens haar onvoldoende doorslaggevend zou zijn om het verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 aan te tonen.*

*Nog later in dezelfde beslissing wordt bovendien gesteld dat verzoeker "verschillende medische documenten" heeft voorgelegd ter staving van zijn medische problematiek.*

*Deze vaststellingen zijn manifest onverenigbaar. De DVZ kan niet enerzijds medische documenten buiten beschouwing laten in de officiële documentenlijst en anderzijds hun bewijswaarde beoordelen en zelfs erkennen dat meerdere medische stukken werden voorgelegd, zonder deze tegenstrijdigheid te verklaren of te verantwoorden.*

*Door:*

- *een onvolledige en foutieve inventarisatie van de voorgelegde stukken te hanteren;*
- *tegenstrijdige vaststellingen te doen over het bestaan en de aard van medische documenten;*
- *en na te laten duidelijk te maken welke stukken effectief in aanmerking werden genomen en op welke wijze,*

*schendt de DVZ zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980.*

*Deze gebrekkige en tegenstrijdige motivering verhindert de Raad bovendien om de wettigheid en redelijkheid van de bestreden beslissing op doeltreffende wijze te toetsen,*

*4. Onredelijke en excessieve bewijsstandaard*

*De DVZ hanteert een onredelijk hoge en formalistische bewijsstandaard, waarbij het bewijs van verblijf quasi uitsluitend wordt herleid tot reisdocumenten of formele grensregistraties, zonder rekening te houden met:*

- *de context van oorlog en massale ontheemding sinds 2022;*
- *de administratieve ontwrichting in Oekraïne;*
- *het feit dat interne paspoorten en hun aanvraagprocedures net bedoeld zijn om woon- en verblijfsgegevens vastte stellen.*

*Door geen globale bewijswaardering toe te passen en relevante elementen uit het dossier te negeren, schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveert zij haar beslissing op een abstracte en onredelijk strenge wijze, in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.*

*Besluit van het middel*

*De bestreden beslissing berust op een onzorgvuldig, foutieve en onvolledig onderzoek.*"

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 57/29, § 1, en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382. Daarnaast bevat deze beslissing ook een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24 februari 2022 niet aannemelijk kan maken zodat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker op 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef, zodat hij niet onder de in het Uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt en hij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf. Daarnaast wordt ook in rekening gebracht dat verzoeker zich aanbood in het registratiecentrum met zijn echtgenote, maar zij eveneens het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf en verzoeker verklaarde dat zijn meerderjarige zoon en dochter in België zouden verblijven, maar wordt erop gewezen dat deze niet tot de gezinskern van verzoeker behoren nu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid werden aangetoond zodat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tevens wordt in rekening gebracht dat verzoeker verklaarde herstellende patiënt van kanker te zijn, maar nog steeds opvolging nodig heeft. Er wordt hierover gemotiveerd dat dit verzoeker niet tegengehouden heeft om te reizen en dat ook personen in onwettig verblijf recht hebben op dringende medische zorgen zodat deze beslissing geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 luidt als volgt:

"*De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is*
*1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:*
*a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
*b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
*c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*
*2. (…).*
*3. (…).*
*4. (…).*"

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"*Op 09.12.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:*

- *Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GM779794 – geldig van 20.10.2025 tot 20.10.2035)*
- *Uw Oekraïense identiteitskaart (N° 012431822 – geldig van 09.10.2025 tot 09.10.2025)*
- *Uw Oekraïense huwelijksakte (N° 490764 – afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Uw Oekraïens pensioensbewijs (N° 912711 – geldig van 31.07.2019 tot 30.04.2020)*

*In het kader van deze aanvraag legde u uw biometrisch paspoort (N° GM779794) voor. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in oktober 2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24.02.2022.*

*U verklaarde van uw geboorte tot 04.12.2025 in Oekraïne te hebben verbleven. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24.02.2022. Hierop legde u een medisch document voor d.d. 17.12.2021. Gezien de aard van dit document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werd dit document onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24.02.2022 te bewijzen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24.02.2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef.*"

De Raad benadrukt dat de bewijslast op de aanvrager rust, dat verzoeker op 9 december 2025 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en dat hij overeenkomstig artikel 2.1.a van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 diende aan te tonen dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef.

Verzoeker werpt op dat zijn Oekraïense identiteitskaart in oktober 2025 werd afgeleverd niet omdat het een eerste afgifte betrof maar omdat het oorspronkelijke paspoort door waterschade onbruikbaar was geworden. Verzoeker licht toe dat bij zijn vernieuwingsaanvraag opnieuw zijn woonadres in Oekraïne werd geregistreerd, volgens verzoeker maakt deze informatie integraal deel uit van de administratieve aanvraag en bevestigt deze het feitelijke en duurzame verblijf van verzoeker in Oekraïne.

De Raad benadrukt dat verzoeker van dit alles geen melding heeft gemaakt bij zijn aanvraag van 9 december 2025 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de reden voor de hernieuwing van het interne paspoort wanneer verzoeker deze elementen nooit ter beoordeling aan het bestuur heeft voorgelegd. Ook de aanvraag voor een nieuw intern Oekraïens paspoort waarop de verblijfsgegevens van verzoeker zouden zijn vermeld heeft verzoeker niet bij zijn aanvraag van 9 december 2025 ter beoordeling aan het bestuur voorgelegd. Het kan verweerder niet worden aangewreven geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis werden gebracht.

De gemachtigde motiveert over het voorgelegde biometrisch paspoort van verzoeker als volgt:

"*In het kader van deze aanvraag legde u uw biometrisch paspoort (N° GM779794) voor. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in oktober 2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24.02.2022.*"

Verzoeker brengt hier tegenin dat de latere afgiftedatum van het Oekraïens biometrisch internationaal paspoort geen afbreuk doet aan de feitelijke woonplaats van verzoeker vóór die datum. De Raad herhaalt dat de bewijslast op verzoeker rust en het verzoeker toekomt om wanneer hij een aanvraag indient tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, hij overeenkomstig artikel 2.1.a van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 dient aan te tonen dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef. Het is niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat verzoeker dit niet heeft aangetoond door middel van het voorleggen van een biometrisch paspoort afgegeven in oktober 2025.

De overpeinzing van verzoeker dat Oekraïense staatsburgers vóór 2022 niet over een internationaal paspoort beschikten zonder dat dit hun verblijf in Oekraïne in vraag stelde doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het weze herhaalt dat de bewijslast op de aanvrager rust en verzoeker in toepassing van artikel 2.1.a van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 diende aan te tonen dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef zoals hierboven werd uitgezet.

In se kan verzoeker worden gevolgd dat het Uitvoeringsbesluit 2022/382 geen bewijs in de vorm van internationale reisdocumenten vereist, maar artikel 2.1.a van het Uitvoeringsbesluit vereist wel dat verzoeker aantoont dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef en het is niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat verzoeker dit niet heeft aangetoond door middel van het voorleggen van een biometrisch paspoort afgegeven in oktober 2025. Het stond verzoeker vrij om andere bewijzen aan te brengen.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat verweerder een onredelijk en niet-wettelijk vereiste bewijsstandaard hanteert.

Verzoeker kan worden gevolgd dat de bestreden beslissing op incorrecte wijze stelt dat de voorgelegde Oekraïense identiteitskaart geldig zou zijn "*van 09.10.2025 tot 09.10.2025*". Dit betreft evenwel een materiële vergissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wijst deze materiële vergissing niet op een gebrekkige verwerking van het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker valt erover dat in de bestreden beslissing een inventaris of opsomming wordt gegeven van de documenten die hij heeft voorgelegd, maar hierbij geen melding wordt gemaakt van het medisch document van 17 december 2021 dat hij heeft voorgelegd.

De Raad benadrukt dat wanneer de bestreden beslissing in zijn geheel wordt gelezen er wel degelijk blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het voorgelegde medisch document van 17 december 2021 van verzoeker. De Raad leest in de bestreden beslissing immers: "*U verklaarde van uw geboorte tot 04.12.2025 in Oekraïne te hebben verbleven. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24.02.2022. Hierop legde u een medisch document voor d.d. 17.12.2021.*" Verzoeker duidt niet in concreto aan welk door hem voorgelegd stuk bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte werd veronachtzaamd.

Verzoeker betoogt dat verweerder een onredelijke en excessieve bewijsstandaard hanteert, maar de Raad kan verweerder volgen dat, indien verzoeker werkelijk voor het eerst sinds zijn geboorte Oekraïne heeft verlaten op 4 december 2025, zoals verzoeker aan de gemachtigde verklaarde, hij toch iets meer zou moeten kunnen voorleggen. In dit verband wordt nog benadrukt dat verzoeker in 1967 is geboren en hij verklaarde op 4 december 2025 voor het eerst Oekraïne te hebben verlaten en hij één medisch document gedateerd op 17 december 2021 heeft voorgelegd.

Verzoeker betoogt nog dat een onredelijke en excessieve bewijsstandaard wordt gehanteerd waarbij het bewijs van verblijf quasi uitsluitend wordt herleid tot reisdocumenten of formele grensregistraties.

De Raad benadrukt dat de bewijslast vrij is. Het stond verzoeker vrij om alle stukken die hij dienstig achtte ter beoordeling aan verweerder voor te leggen.

Verzoeker verwijst andermaal naar de aanvraagprocedure van zijn intern paspoort dat net bedoeld is om zijn woon- en verblijfsgegevens vast te stellen, maar de Raad herhaalt dat verzoeker geen documenten met betrekking tot zijn aanvraagprocedure ter beoordeling aan het bestuur heeft voorgelegd. Het kan verweerder

niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dan wel elementen te hebben genegeerd die niet ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd. Het weze herhaald dat de bewijslast rust op de aanvrager.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift talrijke stukken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker heel wat stukken die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken die niet eerder ter beoordeling aan verweerder werden voorgelegd kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

In de nota met opmerkingen merkt verweerder in dit verband op "*Eerst en vooral wilt de verwerende partij meedelen dat verzoekster een reeks nieuwe documenten toevoegt aan haar beroepsverzoekschrift die ze bij de aanvraag niet had toegevoegd aan haar aanvraag. […] Verzoekster kan op basis van de toegevoegde documenten eventueel een nieuw aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen.*"

Het staat verzoeker - zoals verweerder in de nota met opmerkingen opwerpt - steeds vrij indien hij meent over meer overtuigende stukken te beschikken waaruit zou kunnen blijken dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef, deze stukken bij een nieuwe aanvraag ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het doel van "*Richtlijn 2001/55/EG*".

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 beoogt snelle en soepele bescherming van ontheemden.*

*De DVZ legt echter een excessieve en onredelijke bewijsdrempel op:*

- *quasi uitsluitend gebaseerd op reisdocumenten;*
- *zonder rekening te houden met de realiteit van oorlog en administratieve chaos.*

*Dit is strijdig met:*

- *het humanitair doel van tijdelijke bescherming;*
- *de rechtspraak van de RvV inzake globale bewijswaardering.*"

2.2.2. Beoordeling

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Volgens verzoeker hanteert verweerder een excessieve en onredelijke bewijsdrempel quasi uitsluitend gebaseerd op reisdocumenten zonder rekening te houden met de realiteit van oorlog en administratieve chaos.

De Raad benadrukt dat de bewijslast vrij is. Het stond verzoeker vrij om alle stukken die hij dienstig achtte ter beoordeling aan verweerder voor te leggen en hij diende zich hiertoe geenszins te beperken tot reisdocumenten. Verder kan de Raad verweerder volgen dat, indien verzoeker werkelijk voor het eerst sinds zijn geboorte Oekraïne heeft verlaten op 4 december 2025, zoals verzoeker aan de gemachtigde verklaarde, hij toch iets meer zou moeten kunnen voorleggen.

Verzoeker toont een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aan.

Verzoeker acht de bestreden beslissing strijdig met het doel van "*Richtlijn 2001/55/EG*". Verzoeker duidt evenwel geen concreet artikel of geen concrete bepaling uit deze richtlijn aan die hij in casu geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de "*Richtlijn 2001/55/EG*", is het tweede middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).
Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Schending van artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het gezinsleven)*

*Verzoeker:*

- *is gehuwd met L. H. (…);*
- *woont samen met hun zoon O. H. (…) in Oekraïne, die wel tijdelijke bescherming heeft gekregen in België,*
- *maakt deel uit van een feitelijke gezinsunit in Oekraïne.*

*De DVZ stelt louter formeel dat geen schending van artikel 8 EVRM bestaat, maar:*

- *onderzoekt het gezinsleven niet concreet;*
- *maakt geen proportionaliteitsafweging;*
- *reduceert het gezinsleven tot een administratief gegeven.*

*Dit vormt een onvoldoende individuele beoordeling en een schending van artikel 8 EVRM.*"

2.3.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Verzoeker betoogt dat hij gehuwd is met L.H., dat zij in Oekraïne inwoonden bij hun zoon O.H. die wel tijdelijke bescherming heeft gekregen in België en dat zij deel uitmaakten van een feitelijke gezinsunit in Oekraïne.

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn gezinsleven niet heeft onderzocht, er geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt en het gezinsleven wordt gereduceerd tot een administratief gegeven.

In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van verzoeker als volgt gemotiveerd:

"*U bood zich in het registratiecentrum aan met uw echtgenote. U legde uw huwelijksakte voor ter staving van uw verwantschap. De DVZ wijst er echter op dat deze persoon eveneens het deel uitmaakt van een*

*beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. U verklaarde eveneens dat uw vermeende meerderjarige zoon en vermeende meerderjarige dochter in België zouden verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Derhalve is er geen schending van de gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.*"

Verzoeker verwijst naar zijn zoon, die op legale wijze in België verblijft en met wie hij in Oekraïne samenwoonde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De motieven in de bestreden beslissing dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn vermeende meerderjarige zoon worden aangetoond zodat deze niet behoort tot de gezinskern van verzoeker zijn conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het loutere gegeven dat verzoeker in Oekraïne met zijn zoon heeft samengewoond volstaat niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker maakt geen bijkomende banden van afhankelijkheid met zijn zoon aannemelijk. Aldus toont verzoeker geen gezinsleven met zijn meerderjarige zoon aan dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening bracht dat verzoeker gehuwd is, maar wordt erop gewezen dat de echtgenote van verzoeker eveneens een weigeringsbeslissing inzake haar machtigingsaanvraag tot verblijf heeft ontvangen.

Thans wordt vastgesteld dat zowel verzoeker als zijn echtgenote op 9 december 2025 elk een aanvraag indienden tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 12 december 2025 nam de gemachtigde ten aanzien van zowel verzoeker als zijn echtgenote een weigeringsbeslissing. Zowel verzoeker als zijn echtgenote dienden een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen hun weigeringsbeslissing. Bij arrest met nummer 352 988 van 15 september 2026 heeft de Raad de beslissing genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote van 12 december 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf vernietigd. Deze beslissing wordt dan ook geacht nooit te hebben bestaan. Hierdoor is de aanvraag van verzoekers echtgenote van 9 december 2025 opnieuw hangende en dient verweerder deze aanvraag opnieuw te beoordelen.

Het staat verzoeker - zoals verweerder in de nota met opmerkingen ook opwerpt - steeds vrij om indien hij meent over meer overtuigende stukken te beschikken waaruit zou kunnen blijken dat hij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef deze stukken bij een nieuwe aanvraag ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen. Daarnaast oppert verweerder in de nota met opmerkingen ook nog: "*Verzoekster […] zou een aanvraag tot internationale bescherming moeten indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zijn vrees voor vervolging kan worden onderzocht ikv het Vluchtelingenverdrag. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zal beoordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om subsidiaire bescherming te krijgen. De behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen bij het CGVS is sinds 28 februari 2022 opgeschort maar tijdens de duur van de asielrelaas zal verzoeker legaal in het Rijk zijn.*"

De Raad treedt verweerder in de nota met opmerkingen ook bij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Medische en sociale kwetsbaarheid — schending van artikel 3 EVRM*

*In voorkomend geval minimaliseert de DVZ de medische en sociale kwetsbaarheid van verzoeker door te verwijzen naar:*

- *de mogelijkheid om te reizen;*
- *toegang tot dringende medische zorg in onwettig verblijf.*

*Dit negeert:*

- *de nood aan structurele medische opvolging;*
- *de gezinscontext;*
- *de menselijke waardigheid.*

*Door deze minimalisering van de medische kwetsbaarheid en de afhankelijkheid van dringende zorg, miskent de DVZ bovendien het beschermingsniveau van artikel 3 EVRM.*"

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Het staat verzoeker steeds vrij om een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen indien hij meent dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verzoeker betwist ook niet dat hij recht heeft op dringende medische zorgen zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| J. CAMU, | kamervoorzitter, |
| K. VERHEYDEN, | griffier. |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |

K. VERHEYDEN J. CAMU